

‘Papa, morgen vlieg ik naar Mars.’
Papa verslikt zich in zijn boterham. Hij kijkt me
aan alsof ik gek geworden ben.
‘Mijn beste vriend Tom wacht op me. Op
Mars. Ik ga hem opzoeken,’ leg ik uit.
‘En hoe wil je dat doen?’ vraagt papa.
‘Ik ga een raket bouwen.’
Papa lacht, hij denkt dat ik dat niet kan. Wacht maar.

‘Zijn daar Marsmannetjes?’ wil mijn
zusje weten.
‘Marsmannetjes bestaan niet,’ zeg ik.
‘Maar Tom bestaat wel.’
Ik word de eerste mens op Mars. Ik kom zeker op
tv. Maar nu is het nog een geheim. Als er maar geen
monsters zijn. Of reuzenspinnen, of draken met drie
koppen.

De juf zei dat er negen planeten zijn. Maar volgens de krant zijn er veel meer. Soms veranderen planeten in ijsdwergen, zoals Pluto. Maar aan Mars is gelukkig nog niets veranderd.

‘Wat heb je nodig?’ vraagt papa.
Hij probeert ernstig te kijken.
‘Een dikke buis waar ik in pas, een groot vat, twee ijzeren emmers, lucifers en een kilo snoep.’
‘Ik wil ook een kilo snoep!’ roept mijn zusje meteen.
‘Eet jij je kiwi maar op,’ zegt mama.
‘Wat ga je doen met een kilo snoep?’ vraagt ze.
‘Die is voor Tom. Misschien hebben ze op Mars geen snoep.’
‘Dat kan,’ lacht mama en ze maakt een zak snoep voor me klaar. Lieve mama.